

Kurt Hansen (VS):

Meget snart skal vi til at stemme om selve finansloven. Der vil markere sig et stort flertal for denne finanslov. Alle nedskæringspartierne med venstre og socialdemokratiet i spidsen har lagt op til, at nu skal problemerne nok blive klaret, altså kapitalens problemer, problemerne om at opnå den maksimale profit. Hvorfor fremskridtspartiet ikke er med i denne badulje, og hvorfor de konservative ikke er med i det, det er jo klart: de kan ikke få nedskæringerne store nok, det er det, der er det reelle problem omkring det her. Kravet om den maksimale profit er det, som den her finanslov i stor udstrækning går ud på, og det har forligspartierne vist at de er rede til at forvalte, når de egentlige magthavere, nemlig kapitalen, kræver, at noget sådant skal forvaltes.

De seneste år har arbejderklassen været udsat for det ene overgreb efter det andet. Vi har oplevet overenskomstindgrebet, vi har oplevet septemberforliget, vi har set, hvordan nulpolitikken har slået igennem på arbejdspladserne. Det er alt sammen de barske kendsgerninger og realiteter, som arbejderklassen er blevet præsenteret for. Når arbejderne har kæmpet imod denne arbejdsgiverpolitik, så stod samfundets beskyttere eller rettere kapitalens beskyttere, politiet, parat til at gribe ind, når der blev givet et vink fra den enkelte beklemte arbejdsgiver. Vi så det ved Uniprint, vi så det ved Info, vi så det ved Bækkelund, og vi vil komme til at se det mange andre steder endnu.

Vi ved også, at der er en antiblokadelov på vej. Vi ved, at det radikale venstre har fremsat et forslag om indførelse af tvungen voldgift i forbindelse med hospitalskonflikter. Man vil altså lave et totalt forbud mod enhver form for aktion på hospitaler. Dette forslag ser nok ud til at kunne samle et flertal, principperne er man enige om, det eneste, man rent faktisk er uenige om, er, hvilke andre områder end hospitals- og plejehjemsområdet forslaget også skal omhandle. Det er meget klare linjer, som ligger i dette forslag, og der er ingen tvivl om, at noget sådant vil blive gennemført med et stort flertal herinde.

Vi har set det på mange områder. Vi har set, hvordan sømændene, som har kæmpet en konsekvent kamp for deres medlemmer, nu skal knækkes på baggrund af, at de ikke vil følge en socialdemokratisk politik, på

baggrund af, at de ikke vil støtte den socialdemokratiske propagandaavis, nemlig Aktuelt. Vi har set, hvordan de har taget afstand fra classesamarbejdslinjen, og det er jo det, der er den rent konkrete årsag til, at sømændene nu skal slagtes.

Man kan sige, det er delvis — men også kun delvis — lykkedes for arbejdsgiverne og deres arbejdsret at få undergravet det bevægelige lønsystem, som vi har. Man har set i hundredvis af eksempler på, hvordan arbejderne har anvendt deres overenskomstmæssige ret, og hvordan de derfor er blevet slået for arbejdsretten og er blevet idømt kæmpemæssig bod, når de har forsøgt at udhule det overenskomstdiktat, vi fik. Jeg behøver bare at nævne nogle enkelte, Sabroe ØB, Nilfisk, Storno, og der er en hel række andre.

Men heldigvis er det jo ikke alle aktioner, det er gået så galt med. Vi har set i massevis af eksempler, hvor arbejdsgiverne er blevet tvunget til at efterkomme de krav, som arbejderne har formuleret. Vi har set, at der ikke har været en totalt eftergivende linje, bl. a. inden for de grafiske fag og inden for metal. Denne linje vil vi på det stærkeste bakke op. Vi mener, at det er den linje, der må markeres, og det er den linje, som viser vejen.

Der er næppe tvivl om, at fagbureaukrater og regering og kapitalejere vil gøre alt, hvad der er dem muligt, for at få de kommende overenskomstforhandlinger til at stå i indkomstpolitikens skær. Ifølge septemberforliget har regeringen jo forpligtet sig til ved overenskomstsituationen i 1976-77 at sikre, som det så smukt hedder, at den nuværende afdæmpning i pris-, indtægts- og omkostningsniveauet skal fastholdes. Vi ved jo udmærket godt, hvad dette præcis indebærer. Det betyder direkte lønstop. Vi ved, at det er umuligt at fastholde priserne, i det øjeblik det ikke er i kapitalejernes interesse, og det er en fastholdelse af priserne naturligvis ikke.

Vi har hørt, som hr. Wilhjelm også var inde på, at LO-toppen i princippet er enig i den indkomstpolitiske linje, og derfor vil vi også komme til at opleve, hvordan arbejderklassens krav til de kommende overenskomstforhandlinger vil blive barberet ned til det ukendelige på deres vej op igennem den faglige pyramide. Tidligere er kravene